

Друга Всеукраїнська наукова конференція

**«Історія та археологія
України: сучасні
тренди досліджень»**

29 квітня 2026 року

М.Одеса

Міністерство освіти та науки України

**Державний заклад «Південноукраїнський
національний педагогічний університет імені К. Д.
Ушинського»**

**Полтавський національний педагогічний
університет імені В. Г. Короленка**

**Відділ історії козацтва на півдні України Науково-дослідного
інституту козацтва при Інституті історії України НАН
України**

Одеський національний морський університет

Одеський історико-краєзнавчий музей

**ІСТОРІЯ ТА АРХЕОЛОГІЯ УКРАЇНИ:
СУЧАСНІ ТРЕНДИ ДОСЛІДЖЕНЬ**

Збірка наукових праць

Електронне наукове видання

Одеса – 2026

УДК 94(477)+903(477):(06)

Рекомендовано до друку кафедрою історії України Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»
Протокол № 11 від 20 травня 2026 р.

Рекомендовано до друку вченою радою Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»
Протокол №14 від 28 травня 2026 р.

Редакційна колегія:

к.і. н., доцент Сєкерська О. П. (Одеса) – *відповідальний редактор*
Лаборант кафедри історії України Нікіфорова Н. А. (Одеса) – *відповідальний секретар*
д. і. н., професор Бабенко Л. Л. (Полтава)
д. і. н. Бруяко І. В. (Одеса)
ас. Родіял Д. О. (Одеса)

Історія та археологія України: сучасні тренди досліджень: збірка наукових праць / за ред. О. П. Сєкерської. Одеса, 2026. 274 с.

Збірка наукових праць присвячена важливим проблемам сучасної історичної науки, які стосуються сучасних трендів досліджень історії та археології України. До неї увійшли публікації молодих вчених, аспірантів та здобувачів освіти, оприлюднені на I Всеукраїнській науково-практичній конференції «Історія та археологія України: сучасні тренди досліджень», яка відбулася **29 квітня 2026 року** у ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К.Д. Ушинського».

Видання розраховане на вчених-істориків, викладачів, студентів і усіх, хто цікавиться історією та культурою України.

Рецензенти:

д. і. н., професор Михайлуца М. І.
д. і. н., професор Діанова Н. М.

Видано за редакцією авторів-здобувачів та наукових керівників

ЗАСТОСУВАННЯ ПЕТРОЛОГІЧНИХ МЕТОДІВ В АРХЕОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ <i>Стицюра Олександра, Сєкерська Олена</i>	с.195
В'ЯЧЕСЛАВ ЛИПИНСЬКИЙ – ІДЕОЛОГ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ ХЛІБОРОБСЬКОЇ ПАРТІЇ <i>Супруненко Руслан</i>	с.201
СУЧАСНИЙ ДЕРЖАВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ГРЕНЛАНДІЇ <i>Томчаковська Олена, Осипенко Олександр</i>	с.210
ЖІНОЧИЙ РУХ 1918–1920 РОКІВ <i>Тоткало Інна</i>	с.217
ПЕРЕСЕЛЕННЯ ГРЕКІВ ТА ВІРМЕН ІЗ КРИМУ ДО РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ <i>Українець Владислав, Діанова Наталія</i>	с.223
ОСОБЛИВОСТІ ЖИТТЯ НІМЕЦЬКОГО НАСЕЛЕННЯ НА ТЕРЕНАХ ОДЕЩИНИ У 30-Х - 40-Х РР. ХХ СТ. (ЗА СПОГАДАМИ Й. МІЛЛЕРА) <i>Федотов Нікіта, Савченко Віктор</i>	с.229
ДІЯЛЬНІСТЬ РУМУНСЬКОЇ ПОЛІЦІЇ БЕЗПЕКИ В ОДЕСІ ПІД ЧАС ОКУПАЦІЇ (1941-1944) <i>Филипенко Артем</i>	с.237
ПРОСТИТУЦІЯ ЯК ФОРМА ДЕВІАЦІЇ У П.ОЛТАВСЬКОМУ ПОВСЯКДЕННІ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ 1940-Х РОКІВ <i>Фісун Євгеній</i>	с.244
СТАН ПОВСЯКДЕННОГО ЖИТТЯ МЕШКАНЦІВ ОДЕСИ У ПЕРІОД РУМУНСЬКОЇ ОКУПАЦІЇ МІСТА У ЧАСИ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ <i>Холопов Данійл</i>	с.250

Руслан Супруненко,
здобувач першого рівня вищої освіти
Полтавського національного
педагогічного університету
імені В. Г. Короленка, м. Полтава

Науковий керівник: **Людмила Бабенко,** д.і. н.,
професор кафедри історії України
Полтавського національного
педагогічного університету
імені В. Г. Короленка, м. Полтава

В'ЯЧЕСЛАВ ЛИПІНСЬКИЙ – ІДЕОЛОГ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕМОКРАТИЧНОЇ ХЛІБОРОБСЬКОЇ ПАРТІЇ

У статті йдеться про В'ячеслава Казимировича Липинського (1882-1931), який у 1917 році став автором програми новоствореної Української демократичної хліборобської партії. Партія мала аграрно-консервативну ідеологію. Основними принципами партії були суверенність українського народу та співіснування орендної та приватновласницької форм землеволодіння. Хоча партія не стала популярною, В'ячеслав Липинський продовжував свою політичну діяльність, спрямовану на побудову Української держави.

Ключові слова: В'ячеслав Липинський, Українська демократична хліборобська партія, консерватизм, аграрне питання, Українська революція.

Загальновідомим є факт, що до складу Української Центральної Ради та Генерального секретаріату входили здебільшого представники лівих соціалістичних українських автономістських політичних сил. Такі погляди тоді поділяла більшість тогочасних українських громадсько-політичних діячів, але не всі. Зокрема ці ідеї були чужими В'ячеславу Казимировичу Липинському, який ще до початку Української революції був переконаним прихильником самостійності України, збереження приватної власності та сповідував ідею, притаманну ідеології консерватизму. Він відводив ключову роль у державному будівництві України національній еліті – державотворчій верхівці населення, яка, маючи багатовіковий досвід в управлінській

справі, відповідну освіту та матеріальні можливості, повинна працювати на благо України, незалежно від етнічного чи конфесійного походження.

Із соціалістичною риторикою найчисельніших тогочасних українських політичних сил, особливо у земельному питанні, були не згодні члени новопосталої у 1917 р. Української демократичної хліборобської партії (далі УДХП). В'ячеслав Липинський відіграв важливу роль у діяльності цієї партії як безпосередній автор її програми. Однак УДХП почала формуватися без В. Липинського. До організаційної комісії, що зголосилася на утворення крайової хліборобської організації, входили брати Сергій та Володимир Шемети, голова Лубенської повітової земської управи М. Боярський, член цієї ж управи Л. Климов, агроном В. Шкляр та інші. Комісія оголосила про створення нової політичної організації під назвою «Українська демократична партія (УДП)» [1, с. 172].

Один із засновників УДХП Сергій Шемет згадував, що після з'їзду організованих хліборобів, що відбувся на початку червня 1917 р. в Полтаві, він познайомився з «чорнявим офіцером в драгунській уніформі». Цим офіцером і був В'ячеслав Липинський. Їхні політичні погляди виявилися дуже близькими і, як зазначав С. Шемет: «Липинський тут же рішив вступити до нашої Лубенської організації» [2, с. 259]. С. Шемет також згадував, що В. Липинський пообіцяв, що зробить нарис програми партії. А також цікавим є факт, що В'ячеслав Липинський безпосередньо долучився до визначення назви партії, запропонувавши до назви «Українська демократична партія» додати епітет «хліборобська» [2, с. 260]. Історик Тетяна Осташко стверджувала, що назва «Українська демократична хліборобська партія» виникла як компроміс в ході полеміки, до якої долучився В. Андрієвський, також один із фундаторів цієї організації, який виступав проти «класовості» нової партії [3, с. 269].

Головними принципами партії були: суверенність українського народу, приватна власність як фундамент народного господарства, парцеляція викуплених поміщицьких маєтків для задоволення потреб малоземельних селян та залишення в руках попередніх власників такої кількості землі, яку встановить Український сейм [3, с. 268].

У серпні 1917 р. було створено три проекти програми партії. Їхніми авторами були В'ячеслав Липинський, Сергій Шемет та Віктор Андрієвський. Було заплановано опублікувати всі три проекти. Але надрукований був лише один, написаний безпосередньо

В. К. Липинським. Він і став офіційною програмою партії [1, с. 173].

Текст програми партії «хліборобів-демократів» був опублікований 31 серпня 1917 р. Надрукована програма була в жовтні 1917 р. в Полтаві. Територія Української держави мала включати в себе землі масового проживання етнічних українців: Галичину, Буковину, українські повіти Угорщини в Австро-Угорщині (сучасна Закарпатська область), Холмську, Волинську, Подільську, Київську, Полтавську, Чернігівську, Херсонську, Катеринославську, Харківську губернії, частини Таврійської та Бессарабської губернії і суміжні повіти в російських губерніях з етнічною українською більшістю. У програмі зазначалося, що партія буде підтримувати інші народи Австро-Угорщини у здобутті незалежності. Також, що справа відносин з російською державою може бути вирішена Українськими Установчими Зборами, які повинні бути скликані в обставинах, що забезпечують волевиявлення українського народу [4, с. 527]. Щодо конкретної програми взаємин з росіянами, В'ячеслав Липинський писав, що «новий союз народу українського з народом російським може бути союзом вільного з вільним і рівного з рівним, союзом двох рівноправних і рівновартних державностей, союзом во ім'я спільних інтересів двох суверенних народів. До часу, коли російський народ не стане на такому самому становищі і не признає за нами фактично права на повне національне самоозначення і повну національну волю, ми будемо боротися за зміцнення і розвиток українського суверенітету на українській землі». Тобто, коли росіяни визнають право українців на окрему державу, можливими будуть рівноправні двосторонні відносини двох держав і народів [4, с. 528].

Формою правління, згідно із програмою, в Україні мала бути демократична республіка на чолі з президентом, який обирається раз на 4 роки. Органом законодавчої влади мав бути Український Сойм, який обирається на 4 роки громадянами від 20 років на підставі рівного, всенародного, безпосереднього виборчого права, з таємним голосуванням за пропорційною системою. Виконавчим органом влади мав бути Генеральний Секретаріат (Рада міністрів) [4, с. 528]. Імовірно прихильник конституційної монархії ще з дореволюційних часів В'ячеслав Липинський, вбачаючи сприятливі обставини для створення Української держави, коли маси були захоплені соціалістичними лозунгами, згодився на компроміс, поступившись ідеєю монархізму в ім'я самостійності України [1, с. 175].

Програма партії гарантувала рівність громадян перед законом,

недоторканість особи, свободу слова, друку, зібрань та страйків, дотримання культурних прав національних меншин та свободу віросповідань, зокрема зазначалася підтримка автокефалії православної церкви в Україні та розвитку церковної освіти [4, с. 528-529].

Програма УДХП також проголошувала створення української армії та флоту. У справах освіти і культури партія ставила за мету поширення освіти і культури на селі, розвиток сільської освіти, створення гідної оплати праці для сільських вчителів, а також поступову українізацію великих зросійщених міст [4, с. 529].

В економічній політиці партія проголошувала націоналізацію вугільних копалень, залізрудних та нафтових промислів, лісів, залізниць, водяних шляхів. Також проголошувалася державна монополізація цукрової і винокурної промисловості. Згідно із програмою, УДХП виступала також за підтримку професійних спілок, гарантії прав робітників законом, доступних кредитів, прогресивного податку на прибуток і спадщину, встановлення державної монополії на виробництво хліба та речей першої необхідності [4, с. 530].

В аграрній політиці передбачалося створення українського державного земельного фонду, до якого мали увійти конфісковані казенні, кабінетні, удільні, монастирські землі, а також землі, викуплені у великих землевласників. Цей фонд планувалося розділити на хутори, площа яких мала визначатися залежно від якості землі й місцевості, щоб у кожному регіоні утворилися найбільш продуктивні трудові селянські господарства. Земля в цих господарствах мала б передаватися безземельним та малоземельним селянам, які отримували б довгострокову державну позику за порукою сільськогосподарських і кооперативних товариств, у яких вони об'єднані. Приватним земельним власникам дозволялось би залишити у своїх руках землі, площа котрих не перевищує встановлену законом норму. Щодо селянської надільної землі, зазначалося, що кожен селянин-землевласник повинен мати право розпоряджатись своєю землею так само, як і всі інші приватні власники. Отже, програмою партії передбачалося співіснування двох форм землеволодіння: орендної та приватновласницької. Останню В'ячеслав Липинський називав виробленою віками формою землеволодіння [4, с. 530-531].

Щодо тактики партії, В'ячеслав Липинський зазначав принцип: «Всякий українець, котрий бореться за Вільну Україну, і всякий чужинець, котрий наше право до повної незалежності фактично визнає наш союзник, хоч би його погляди в інших справах не відповідали

поглядам нашої партії. Всякий українець-раб, котрий вирікається ідеї Вільної України і тим самим служить чиїмсь чужим державним чи національним інтересам в Україні, і всякий чужинець, котрий во ім'я цих чужих інтересів на нашій землі виступає проти визвольних змагань українського народу наш ворог, хоч би по своїх поглядах в інших справах він стояв дуже близько до поглядів нашої партії». Отже, партія висловлювала свою лояльність до Української Центральної Ради та Генерального секретаріату й підтримку їх у боротьбі за поширення суверенних прав українського народу. У програмі наголошувалося, що партія вживатиме тільки законних, парламентарних засобів політичної боротьби [4, с. 532]. Визнаючи право кожної партії боротися за реформу за своїми уявленнями всього національного життя, програма УДХП в той же час зазначала, що від кожної політичної партії український народ має право вимагати, щоб вона задля своїх партійних чи класових інтересів не поступалась ні на крок принципом вільного існування нації і щоб силу свою кожна українська партія черпала з внутрішніх сил свого народу, а не з «сторонніх протекцій» у вигляді чужих держав [4, с. 533].

Незважаючи на наявність чіткої політичної програми, на відміну від соціалістичних партій, УДХП не змогла стати загальноукраїнською політичною силою. Географія її впливу обмежувалася територією Полтавської губернії, насамперед, Лубенщиною, де розміщувався центральний осередок партії. У майбутньому засновники УДХП пояснювали причини невдач розбудови організації тим, що вони не стали одразу на чітко класові позиції (на відміну від Союзу земельних власників), а через вимоги тогочасного політичного життя та в ім'я принципу національної єдності партія прийняла партійно-демократичну виборчу тактику. Поява на політичній арені УДХП викликала негативну реакцію більшості українських партій. Особливо їм не сподобалися наміри зберегти приватну власність на землю, хай і в урізаному вигляді, адже тогочасні найчисельніші українські соціалістичні політичні партії виступали за соціалізацію землі. На цій підставі УДХП була оголошена «реакційною», «поміщицькою» організацією, хоча сама партія відстоювала інтереси в першу чергу хліборобських верств населення, зокрема селян [5, с. 291]. Що стосується орієнтації партії на президентську республіку, то в ній, як вважає Тарас Пустовіт, соціалістичні опоненти партії хліборобів-демократів вбачали їхні приховані промонархічні настрої [6, с. 44].

Восени 1917 р. УДХП взяла участь у виборах до Всеросійських Установчих Зборів у складі міжпартійного несоціалістичного самостійницького списку під № 11 від блоку «Українських національно-республіканських груп і організацій» Зокрема, серед його членів були: В. Андрієвський, М. Злобинцев, І. Кулик, В. Шемет, П. Макаренко та М. Міхновський. В'ячеслав Липинський до цього списку не входив, однак він став офіційним представником блоку у Полтавській окружній виборчій комісії. 17 жовтня 1917 р. він звернувся до цієї комісії із заявою, де висловлювалося бажання отримати дозвіл на друк виборчого списку УДХП у пресі та у виборчих бюлетенях українською мовою й отримав його [7, с. 67-68].

Однак, результати виборів для УДХП виявилися провальними. Блок № 11 набрав 1070 голосів, що становило менше ніж одну десяту відсотка від загальної кількості виборців. Майже половина всіх голосів була з двох повітів Полтавської губернії: Лубенського – 274 голоси та Золотоніського – 228 голосів. Ще 214 голосів блок здобув у Полтаві, де передвиборчу роботу провадили двоє представників списку (В. Андрієвський і П. Макаренко), а також голова Полтавського відділу УДХП – В'ячеслав Липинський [5, с. 294].

Після проголошення Української Народної Республіки III Універсалом Центральної Ради, партія почала готуватися до нових виборів – до Українських Установчих Зборів. У зв'язку з цим полтавський відділ УДХП на чолі з В'ячеславом Липинським розпочав заходи з організації відповідного губерніального з'їзду. З'їзд мав відбутися у Полтаві в залі Українського клубу, проте у призначені час і день на зібрання прибуло лише кілька інтелігентів. З Лубен приїхали Микола Міхновський та Сергій Шемет. Прибув до Полтави з Лубен і майбутній голова уряду Української Держави Федір Лизогуб, який хоч і не був членом УДХП, але тоді зблизився з хліборобами-демократами, проте після провалу спроби скликати з'їзд він охолонув до співпраці з ними [7, с. 70-71]. Тож, спроба В. К. Липинського до практичної партійно-організаційної роботи зазнала невдачі вже на рівні полтавського осередку УДХП, що пізніше, вже на чужині, визнав і Сергій Шемет, зізнавшись, що вони з В'ячеславом Липинським провели недостатню роботу з організації полтавського передвиборчого з'їзду [2, с. 261].

Під час січневого наступу більшовиків на Україну 1918 р., В'ячеслав Липинський змушений був втікати з Полтави – спочатку до Лубен, звідти – до Києва, а потім – до Житомира, де жила його мати.

Після відновлення влади Центральної Ради у Києві В. К. Липинський повертається до столиці й знову поринув у політичну діяльність [5, с. 295].

У березні 1918 р. в Києві збираються провідники хліборобського руху. Відбувається кілька політичних нарад. Активними учасниками їх були і Сергій Шемет, Микола Міхновський та В'ячеслав Липинський. Останній на цих нарадах уже відверто висловлював думку про необхідність зміни політичного ладу в Україні на основі монархічного принципу. Здійснити ці плани він пропонував за допомогою німецької участі. В. К. Липинський допускав тоді навіть можливість іноземної участі задля утворення державного будівництва в Україні. Але спроба знайти підтримку у вищих колах німецького командування не увінчалась успіхом. УДХП тоді ж, на початку березня 1918 р., за пропозицією В'ячеслава Липинського приймає монархічний принцип. Однак сам В'ячеслав Казимирович після цього відходить від участі в хліборобському русі, зневірившись у його перспективності, й повертається на деякий час (аж до гетьманського перевороту) до Полтави [5, с. 296].

Як слушно зазначає Олексій Ясь, принцип лояльності до української влади, не зважаючи на її соціально-політичну природу (Центральна Рада, Гетьманат чи Директорія), був, імовірно, одним із наріжних постулатів у світогляді В'ячеслава Казимировича Липинського. Тому він і не брав участі у гетьманському перевороті 29 квітня 1918 р. Одночасно з цим, зміну політичного режиму В'ячеслав Липинський зустрів досить прихильно [8, с. 440].

Спочатку УДХП вітала приход Гетьмана Павла Скоропадського до влади. Однак незадовго після перевороту партія стала одним із ініціаторів створення Українського Національно Державного Союзу (УНДС). 21 травня 1918 УНДС у меморандумі до гетьмана висловив недовіру до уряду Ф. Лизогуба, звинувативши деяких міністрів в антиукраїнській діяльності. Протестуючи проти заборони урядом з'їздів земських управ, робітничих і селянських конгресів, що викликало нестабільність у суспільстві, автори заяви вказали на тенденційну кадрову політику уряду, реставрацію дореволюційних управлінських структур. УНДС запропонував створити «національно-демократичний кабінет» із участю його представників. Ці ж вимоги підтвердив Лубенський з'їзд УДХП, що відбувся 9 червня 1918 р. Однак колишній провідник та ідеолог українських хліборобів-демократів В'ячеслав Липинський у мовчазній опозиції до своєї партії участі в її

житті за Гетьманату не брав й віддався державній роботі на ниві дипломатичній у ролі посла в Австро-Угорщині [32, с. 298-299]. За свідченням Сергія Шемета, В'ячеслав Липинський дуже докоряв йому та Миколі Міхновському за таку опозиційну тактику УДХП щодо Гетьманського уряду Федора Лизогуба [9, с. 81].

Таким чином, у період правління Української Центральної Ради В'ячеслав Липинський став ідеологом новопосталої у 1917 р. Української демократичної хліборобської партії. Ця партія виділялася на фоні більшості тогочасних тим, що мала принципово самостійницький характер та відмінну від пануючої тоді соціалістичної аграрно-консервативну ідеологію. Хоча хлібороби-демократи не користувалися популярністю серед українського суспільства, В'ячеслав Казимирович Липинський не полишав свою діяльність, спрямовану на будівництво самостійної Української держави.

Список використаних джерел

1. Турченко Ф., Заліська Н. В'ячеслав Липинський – ідеолог Української демократичної хліборобської партії. *В'ячеслав Липинський. Історико політологічна спадщина і сучасна Україна.*: [Матеріали Міжнародної наук. конф., яка відбулася 2 – 6 червня 1992 року у Києві, Луцьку і Кременці з нагоди 110 роковин з дня народження вченого] Я. Пеленський (ред.); Східноєвропейський дослідний ін-т ім. В. Липинського та ін. Київ; Філадельфія, 1994. С.171 – 181.

2. Шемет С. В. К. Липинський при громадській роботі. *Вячеслав Липинський та його доба: Книга перша. Наукове видання.* Видання друге, доопрацьоване та доповнене. Упорядники Т. Осташко, Ю. Терещенко. Київ: Темпора, 2010. С.258 – 273.

3. Осташко Т. *Україна В'ячеслава Липинського.* Київ: Темпора, 2022. 932 с.

4. Липинський В. Матеріали до програми [Української демократичної хліборобської партії]. *У кн. В'ячеслав Липинський. Суспільно-політичні твори (1908-1917)* / Редактори Я. Пеленський, І. Гирич, О. Проценко. Т. 1. К.: Український письменник, 2015. 784 с. С. 521 – 535.

5. Передерій І. Г. *В'ячеслав Липинський: етнічний поляк, політичний українець: монографія.* Полтава: Вид-во Полтав. НТУ, 2012. 622 с.

6. Пустовіт Т. Сторінки біографії Віктора Андрієвського. *Виявлення та дослідження пам'яток національно-визвольних змагань*

українського народу на Полтавщині (1917 – 1920 рр.). Матеріали конференції / Відп. ред. Нестуля О.О. Полтава: Полтавський краєзнавчий музей; Полтавський державний педагогічний інститут ім. В.Г. Короленка, 1995. С. 41 – 49.

7. Гай-Нижник П. *Український націонал-консерватизм: Гетьманський Рух. Кн. I. 1900–1936 рр.* Київ: Саміт-книга, 2023. 544 с.

8. Ясь О. В'ячеслав Липинський. *Історіографічні дослідження в Україні.* Київ: НАН України, Ін-т історії України, 2005. Вип. 15: Визначні постаті української історіографії XIX – XX ст. С. 432 – 486.

9. Шемет С. Микола Міхновський. Коваль Роман; Юзич Юрій *Микола Міхновський. Спогади, свідчення, документи.* Бібліотека Історичного клубу «Холодний Яр». Київ: Видавництво Марка Мельника, 2023. (Серія «Видатні українці». Кн. 14). С. 60 –86.

*Ruslan Suprunenko,
scientific supervisor Liudmyla Babenko*

VYACHESLAV LIPINSKYI – IDEOLOG OF THE UKRAINIAN DEMOCRATIC AGRICULTURAL PARTY

The story is about Vyacheslav Kazymyrovych Lypynsky (1882-1931), who in 1917 became the author of the program of the newly formed Ukrainian Democratic Agrarian Party. The party had an agrarian-conservative ideology. The main principles of the party were the sovereignty of the Ukrainian people and the coexistence of leasehold and private ownership forms of land ownership. Although the party did not become popular, Vyacheslav Lypynsky continued his political activities aimed at building the Ukrainian state.

Keywords: *Vyacheslav Lypynsky, Ukrainian Democratic Agrarian Party, conservatism, agrarian issue, Ukrainian revolution.*

Електронне наукове видання

Історія та археологія України: сучасні тренди досліджень: збірка наукових праць / за ред. О. П. Секерської. Одеса, 2026. 274 с.

Збірка наукових праць присвячена важливим проблемам історичної науки, які стосуються сучасних трендів досліджень історії та археології України. До неї увійшли дослідницькі нароби молодих вчених, аспірантів та здобувачів освіти першого – другого рівнів, які були оприлюднені на II Всеукраїнській науково-практичній конференції «Історія та археологія України: сучасні тренди досліджень» 29 квітня 2026 року у Державному закладі «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського». Видання розраховане на дослідників-істориків, викладачів, здобувачів освіти і усіх, хто цікавиться історією та культурою України.

Матеріали подано в авторській редакції

Макетування: Родіяд Д. О.

Дизайн обкладинки: Засоба К. І.

Одеса 2026